

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 4. november 2018

Kirkedag: Allehelgensdag/B

Tekst: Åb 21,1-7; Matt 5,13-16

Salmer:

SK: 729 * 566 * 568 * 569 * 575

LL: samme

Allehelgensdag har for mig at se tre budskaber eller betydninger. Det ene er at mindes vore døde og deres efterlevende, det andet er håbet om evigheden og det tredje er vores opgave i hinandens liv.

Mindedag

Allehelgensdag er dagen, hvor vi i fællesskab i menigheden mindes de af vore medmennesker, der er døde siden sidste Allehelgen. Det er jo ikke os alle, der berøres sådan direkte af alle dødsfald i sognet. Nogle dødsfald berører ganske få; mens andre dødsfald berører ganske mange. Men alle dødsfald er dødsfald fra sognet, og derved bør de på en måde berøre os alle sammen. Nogle dødsfald er det svært at komme over som efterlevende, og andre dødsfald er det lettere at komme videre i livet efter. Og der kan være mange årsager til både det ene og det andet, hvilket ikke er det væsentlige i dag. Og så alligevel, netop fordi ved ethvert dødsfald er der efterlevende. Og det synes jeg er to meget vigtige perspektiver ved Allehelgensdag og ved det at mindes vore døde.

Det er vigtigt, at vi i sognet også samles om, at der er mennesker iblandt os, der sørger og savner. Der er mennesker, der har ekstra brug for et besøg, et kærligt klap på skulderen eller, at vi spørger: Hvordan har du det? og så giver os tid til at høre på, at man faktisk ikke har det særlig godt, for sorg og

savn har stækket livsglæden. Og her tror jeg, at vi ofte skal passe på med at tro, at vi derpå skal kunne sige de ord, der letter sorg og savn. For for nogle af os findes de ord ikke. Måske kan ikke engang tiden læge de sår, der er blevet i livet. Vi skal ikke glemme, at dødens sår i vore kærlighedsfællesskaber, er ganske dybe og smertefulde sår. De kan være uhelelige. At miste en elsket kan være som at få amputeret et lem, og det kan ikke erstattes. Man kan lære at leve med det; men det kommer aldrig igen, og livet vil altid være anderledes. Vi skal tage hinanden alvorligt i sorg og savn. Det skylder vi hinanden. Og selv om vi selv har prøvet at miste f.eks. en ægtefælle eller forældre, så kan smerten derved sagtens være langt værre for en anden. Den er i hvert tilfælde anderledes fra menneske til menneske.

Når vi mister vore kære, så kan vi også miste nogle forventninger til livet. Her synes jeg, at det sværeste at have med at gøre er dér, hvor vi har levet livet i forventning om, at når vi når derhen i livet, så skal vi til at nyde og have det godt. Vi skal virkelig passe på med at gemme livets nydelse til fremtiden; for et dødsfald minder os jo ubarmhjertigt om, at fremtid kan være meget kort. Vi skal leve og nyde nuet.

Når vi mister hinanden, så får vi ikke flere forventninger til livet sammen. Så må vi bladre i mindebogen. Det kan være til stor lindring for nogle; mens det er til stor smerte for andre, for det ripper op i sårene. Alligevel skal vi øve os i at mindes med glæde og taknemmelighed for, hvad vore kære gav os, berigede vort liv med, og hvad vi kunne være for hinanden. For mange år siden havde vi en bisættelse med en gammel morfar. Et barnebarn, en pige, på en 4-5 år sad på en af de forreste bænke. Der var en del snøften og stille gråd i kirken. Pludselig under prædikenen udbryder dette barnebarn højlydt til sin mor: ”Hvem skal nu købe slik til Disneysjov?” Hvor er hun heldig

denne lille pige. Så længe hun kan huske det, så vil hun have et dejligt minde om, at hver fredag i hendes tidlige barndom kom morfar med slik til Disneysjov. Men det er også erkendelsen af, at sorg og glæde går hånd i hånd i kærligheden. Når vi elsker og elskes, er både glæde og sorg sandsynlige muligheder. Eneste måde at undgå dem på er at undlade at elske og elskes. Derfor er minderne om vore kære forbundet med sorg og glæde, fordi vi er forbundet med vore elskede i kærlighed. Og kærligheden er ikke nødvendigvis død, blot fordi den ikke længere kan gengældes eller røre ved. Kærlighed var, kærlighed er og kærlighed vil være. I forskellige måder at udfoldes og leves på; men det er stadig kærlighed.

Håbet

Allehelgensdag er også dagen, hvor vi får lov at skue ind i Himlens herlighed, om end det kun er i drømmesyner. Som sagt i mange af mine prædikener ved kirkelige højtideligheder i forbindelse med dødsfald, så er det et helt fantastisk perspektiv, der er troende, kristne mennesker til del, at vi ikke er prisgivet til at tale om liv og død; men vi må også tale om død og liv. Det giver således smertelig mening at tale om død i livet; men det giver håbefuldt mening at tale om liv i døden.

Håbet om liv i døden har vi ene og alene fordi Jesus Kristus har brudt den forbandelse over livet, at det er prisgivet døden. Som Guds enbårne og retfærdige søn gik han ind under dødens forbandelse uden at være prisgivet og dømt dertil. Han gik ind med kærlighedens og livets kraft og styrke og brød en livets vej gennem døden. Vi kan ikke gå den vej. Vi kan kun gå vejen til døden. Men vi kan tages med på livets vej i døden. Vi kan tages med ud i livet i Guds herlighed. I en salme, vi sang ved en bisættelse for nogen tid siden, skildres det med disse ord:

Guds fred er løftet på den dag,

hvor du har lidt dit nederlag,
men Kristus kommer ind til dig
og siger mildt: Din skyld tar jeg.

Guds fred er lyset i den nat,
hvor døden griber i dig fat,
men Kristus bryder ind med sit:
Giv slip, for dette barn er mit! (DDS 678)

Troen på, at dette er sandt og gældende for os som Guds børn, giver Gud os allerede i vor dåb. Og den tro må vi hvile i, og i den tro må vi leve i alle livets dage, herfra og ind i evigheden. Og at der er virkelighed i troens håb er begrundet i Jesu kors og tomme grav, i hans død og opstandelse. Dét er Guds holdepunkt for opfyldelsen af vort håb, og dét må være vort holdepunkt for vort håbs opfyldelse.

Håbet om Himlens herlighed.

Apostlen Johannes har sine syner i Åbenbaringsbogen. Syner om den himmelske stad, Det ny Jerusalem. Syner om et liv, hvor der ikke længere er noget af alt det, der ødelægger livet. Syner om en herlighed, hvor mennesker ikke længere risikerer livet eller kærligheden, for dér er kærligheden livet. Dér råder alene Guds nåde og vilje, således som vi beder det i Fadervor: ”Ske din vilje, som i Himlen...”

Hvis vi hver især skulle fortælle, hvad vi forstår ved Himlen, ved Guds evige herlighed og vort liv dér, så tror jeg, vi vil få meget forskellige billeder og tanker. Bibelen har ikke mange ord om Himlen. Bibelens billeder om Himlen har trods deres lille antal, alligevel mange perspektiver, og derfor kan det være rigtig svært at sige om hinandens billeder, at de er forkerte eller rigtige.

Dog er der to ting, der er fælles for Bibelens billeder af Himlen, og som derfor også bør være i vore billeder af Himlen og den evige herlighed hos Gud: Det ene er, at Jesus er Himmelkongen i herlighed og ære. Han sidder på Himlens trone og er begyndelsen og enden. Han skal tilbedes og lovsynges for sin frelse og retfærdighed, som han udøser over os og deri lader os have vort rette hjem i Guds Paradis. Det er også emnet for salmen, vi skal synge efter prædikenen.

Det andet er, at Guds himmelske Paradis skal være Livet en dag. En dag kommer den livsalige dag, hvor Jesus vil være Herren i alt og for alle, og skabningen hans ære i evigheds tider forkynder.

Det er vigtigt, at vi også Allehelgensdag får sat ord på håbet om livet i opstandelse og evighed. Det er vigtigt, at vi Allehelgensdag får tegnet for os, at det håb er forbundet med Jesu Kristi herredømme og komme. For håbet uden Jesus som begyndelsen og enden er håbløst. Men i Jesus Kristus, da må vi håbe med håb imod håb. Det betyder, at vi her kan leve med et håb om livets sejr, når døden truer. Men det håb brister, når døden tager livet fra os. Men i troen på Jesus Kristus, og i det faktum, at Himmelens Herre skal være jorderigs konge, da har vi et håb, som vi kan møde vort bristede håb med. Med Jesus må vi tro med håb imod håb.

Allehelgensdag er dagen, hvor vi ”trods alle skyerne sorte,” ser Himmelens porte åbne, og vi kan glæde os over, at når vi må gå ud af livet, da kan vi med Jesus gå ind til livet.

Det må vi leve med i Allehelgensdags tredje budskab og betydning, som er vort liv med hinanden. Det bliver aktualiseret i Jesu ord til os i dag om at være jordens salt og verdens lys. Jeg vil i dag nøjes med at fokusere på Jesu slutord

desangående: ”Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene.” Kort sagt, så skal vi leve vort liv på en sådan måde, at mennesker ser Gud Herren. Vi skal ved vore gerninger være sådan over for hinanden og i livet med hinanden, at mennesker ser Guds kærlighed virksom også i deres eget liv. Vi skal leve sådan med hinanden, at vore medmennesker får grund til at sige tak og ikke ak. Vi skal leve med hinanden og for hinanden på en sådan måde, at vi er medskabere på hinandens livsglæde. Vi skal leve med hinanden på en sådan måde, at vi fremmer troen, håbet og kærligheden hos hinanden. Ikke kun til hinanden, men også til Gud Herren, som er den eneste i hvem vi kan have et håb imod bristede håb.

De sande gode gerninger i vore liv er de gerninger, der får mennesker til at se livet i livets fulde og evige udstrækning i Guds nåde og herlighed.

Forleden dag var jeg på telefonisk ”vandring” rundt i TDC. I en time og 20 minutter blev jeg sendt fra den ene til den anden medarbejder før det lykkedes at finde den rigtige medarbejder til min sag, som så alligevel ikke kunne hjælpe mig. Bagefter fik jeg en sms, hvori jeg blev bedt om at bedømme TDCs behandling af mig og min sag. Jeg skulle på baggrund af de enkelte medarbejders indsats forholde mig til TDC. Når det gælder vort liv med hinanden, så skal mennesker på baggrund af vore indsatser for hinanden kunne forholde sig til Gud Herren på en sådan måde, at de finder grund til at prise vores far i Himlene.

Den opgave står til os, så længe vi lever som troende, kristne mellem hinanden, således at vi og vore kære kan både leve og dø med livet som fremtid. Livet i Guds evige Paradis, hvor

Salighedens tonevæld
skal bruse som et hav,
som sus af skov en sommerkvæld,
når himlen er som rav,
og al naturen genfødt er,
og ingen skygger falder mer.
Og alt, hvad skønt mit høje så,
ny glans og glød vil få.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og
Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.